

Jak líbat a nepolíbit

Autor: Mgr. Jaromír JUŘEK

Kopírování a jakékoliv jiné využití výukového materiálu je povoleno pouze s uvedením odkazu na www.jarjurek.cz.

K vytvoření výukového materiálu byla použita publikace Ladislava Špačka s názvem Malá kniha etikety pro každý den.

1. Jak líbat a nepolíbit

Jak líbat a nepolíbit

Nejen u klasické šlechty, ale i mezi mladými muži se stále udržuje zvyk **políbit důmě ruku**. V některých zemích, třeba ve Francii nebo v Polsku, kde jsou silné aristokratické tradice, musí být žena připravena i na tuto variantu pozdravu. Jakmile tedy žena cítí, že muž její nabídnutou ruku nestiskl, ale uchopil jen za konečky prstů a otáčí si ji hřbetem ruky nahoru, neklade odpor a podvolí se mužovu záměru. Muž ruku jen mírně nadzvedne, nezvedá ji ke svým ústům, naopak sám skloní hlavu a svými rty se přiblíží k ruce dámy. Pozor, jen přiblíží! **Ruky se ve skutečnosti nedotkne; jeho rty se zastaví centimetr nad hřbetem ruky** a vrátí se zpět. Žena při políbení ruky nesnímá rukavici. Jestliže muž políbí ruku jedné z dam ve společnosti, musí tak učinit u všech ostatních v hloučku dam, nemůže si vybírat, kterou poctí víc a kterou méně. Podle tradice se líbá ruka jen ženám vdaným, ale v praxi je obtížné zjistit, která dáma je vdaná a která nikoli, navíc povyšovat vdané či starší ženy nad neprovdané není v souladu s taktem a ohleduplností, což je první zásada etikety. Mnohé neprovdané ženy žijí v trvalém svazku s mužem, mají děti a fungující rodinu, nelze je diskriminovat vůči vdaným. Pak by nemohl ženatý muž s neprovdanou ženou ani tančit či jí pomoci do kabátu. Při dnešní volnosti vztahů není už oddací list nebo snubní prsten kritériem pro chování ve společnosti. Žena by se neměla políbení ruky vzpírat. Nemá-li žádný zásadní důvod, proč odmítnout, měla by se podvolit mužovu způsobu pozdravu. Guth Jarkovský dodává, že dívky nelíbají ruce ani starším dámám a že se ruce nelíbají na ulici, leda před nádražím při loučení nebo před domem při vítání. Při jakémkoli pozdravu by měl muž mít zapnuté sako a musí sejmout pokrývku hlavy.

Něco jiného je **polibek na přivítanou**. Většinou máme již zavedený okruh osob, se kterými se zdravíme líbáním. Jakmile ovšem v širší společnosti vycítíme, že by našemu protějšku, se kterým se takto obvykle vítáme, nebyl polibek příjemný, okamžitě jej nahradíme potřesením rukou. Poznáme to podle toho, že nám náš protějšek nabídne ruku, navíc s nápadně větším odstupem než jindy. Všimneme-li si, že nás zdraví „na delší ruku“, nebo dokonce při našem pohybu směrem k ní udělá nepatrný pohyb tělem dozadu, okamžitě upustíme od snahy ženu políbit, byť jsme na to při jiných příležitostech byli zvyklí. **Společenské políbení je, podobně jako líbání ruky, jen náznakové gesto**. Ve skutečnosti nejde o políbení v pravém slova smyslu, jde jen o náznaky doteků, maximálně lehké doteky tváří. Rty se do akce vůbec nedostanou a uslyšet při tomto pozdravu, stejně jako při „políbení ruky“, hlasité mlasknutí, je znamením společenského selhání. „Líbáme“ se obvykle na obě tváře. Jsou dvě možnosti, jak se pozdravit ve společnosti polibkem na tváře: buď si nejprve podáme ruce jako při běžném pozdravu a pak se k sobě nakloníme, nebo se uchopíme vzájemně za předloktí a naznačíme polibky na obě tváře. Líbání na rty je ve společnosti nevhodné, patří do soukromí a jen mezi lidmi sobě nejbližší.

Společenský polibek je běžný v jihoevropských státech a v Jižní Americe, tam je iniciátorem polibku muž. Vrhá se na ženu s neodolatelným temperamentem a ta nemá úniku. Nemusí jít o přátele, zdraví se tak i obchodní partneři při druhém nebo třetím setkání. Zde nemá žena žádnou možnost obrany, jež by nevyvolala rozladění a nepochopení. Netýká se to jen žen; v těchto zemích se ani muž neubrání bouřlivému objetí, poplácávání po zádech, stisku ruky oběma rukama a jiným projevům přízně.

Podávání ruky ovšem není všude na světě samozřejmostí, je typické spíš pro křesťanskou či euroatlantickou civilizaci. Ale i tam jsou rozdíly - ve Spojených Státech nebo v Německu si lidé třesou rukama mnohem častěji než ve Velké Británii. Musíme dávat pozor na výjimky: v islámských zemích ruku nepodává žena, ale muž, a na rozdíl od naší kultury ruku podává společensky méně významný společensky významnějším (podřízený nadřízenému, student profesorovi). Pokud by ruku nabídla muži žena, nemusel by ji muž přijmout. Ortodoxní židovka nebo muslimka ruku nepodává, ve východní Asii se zdraví sepnutými dlaněmi a úklonou, a dokonce u kmene Maorů na Novém Zélandě vás přivítají přitisknutím čela a nosu na váš nos a čelo. V případě mladších příslušnic kmene to ještě jde vydržet, ale zdravít se s třiceti Statnými maorskými válečníky, kteří drží v ruce kopí a masitými nosy vám funí do obličejů, je pro Evropana nezapomenutelný zážitek...

Dokumenty:

<http://www.youtube.com/watch?v=XB1TEsqg4Sk>

<http://www.rancer-petr.cz/clanky/vlastni/38-tv-serial-etiketa>

Obsah

1. Jak líbat a nepolíbit

2